

## UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 9 lipca 2015 roku (data nadania przesyłki poleconej k. 52v) powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego Szpitala (...) (...)w W. kwoty 54.448,28 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem niezapłaconych należności za sprzedane i dostarczone pozwanemu na podstawie umowy paliwo gazowe. Żądanie pozwu obejmowało także zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany nie regulował należności za sprzedane i dostarczone paliwo gazowe na podstawie umowy z dnia 22 grudnia 2009 roku. Mimo skierowania do pozwanego wezwania do zapłaty, płatność nie nastąpiła (pозew k. 3 – 4v, koperta z datownikiem pocztowej placówki nadawczej k. 51-52v).

W dniu 24 lipca 2015 roku Sąd Rejonowy dla (...)w W., II Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt II Nc 4877/15, w którym w całości uwzględniono żądanie pozwu (nakaz zapłaty k. 54).

Od powyższego orzeczenia pozwany wniósł sprzeciw, zaskarżając nakaz zapłaty w całości i wnosząc o oddalenie powództwa, jak również o zasądzenie kosztów procesu. Na wypadek uwzględnienia powództwa pozwany wniósł o odstąpienie od obciążania go kosztami gdyż jest to uzasadnione jego szczególnie trudną sytuacją finansową. Ponadto zarzucił niewłaściwość miejscową Sądu Rejonowego dla (...)z uwagi na siedzibę pozwanego.

W uzasadnieniu zakwestionowano prawidłowość naliczania odsetek, gdyż powinny być one naliczane dopiero od dnia 10 lipca 2015 roku. Ponadto w ocenie pozwanego należności z tytułu wystawianych faktur nie były rozliczane zgodnie z § 5 ust. 2 pkt 2 umowy z dnia 22 grudnia 2009 roku (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 60-63).

Postanowieniem z dnia 6 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy dla (...)stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do tut. Sądu (postanowienie k. 84-85).

W piśmie z dnia 4 marca 2016 roku (data prezentaty Sądu) oraz na rozprawie w dniu 28 kwietnia 2016 roku pełnomocnik powoda podtrzymał stanowisko. W imieniu pozwanego na rozprawie nikt się nie stawił (pismo powoda k. 97, protokół rozprawy k. 100).

### **Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:**

Państwowe (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. jako „sprzedawca” zawarła w dniu 22 grudnia 2009 roku ze Szpitalem (...) (...) w W. jako „odbiorcą” Umowę Kompleksową – Dostarczania Paliwa Gazowego nr GW- (...), na mocy której sprzedawca zobowiązał się dostarczać gaz ziemny do instalacji znajdującej się w obiekcie odbiorcy na adres: W., ul. (...) oraz przenosić na odbiorcę własność dostarczonego paliwa gazowego (§ 1). Zgodnie z postanowieniami ogólnych warunków umowy, stanowiących integralną część umowy, odbiorca był zobowiązany do terminowego regulowania należności związanych z realizacją umowy kompleksowej (rozdział III ust. 1.1). Ustalenie wysokości należności z tytułu dostarczania paliwa gazowego dokonywane miało być odpowiednio według cen i stawek opłat oraz zasad rozliczeń określonych szczegółowo w taryfie i umowie kompleksowej (§ 4).

Stosownie do § 5 ust. 2 umowy należności z tytułu wystawionych faktur rozliczeniowych miały być regulowane przez odbiorcę w następujących terminach: dwie faktury wstępne (obejmujące 25% opłaty stałej, 25% opłaty zmiennej i 25% należności za paliwo gazowe wyznaczonej wg cen i ustalonych ilości zamówionego paliwa) w dniach 10 i 17 każdego miesiąca, zaś faktury rozliczeniowe w terminie 14 dni od daty wystawienia. Za przekroczenie terminu płatności odbiorca był zobowiązany do zapłaty odsetek ustawowych za każdy dzień opóźnienia, które miały być płatne na podstawie właściwego dokumentu księgowego sprzedawcy.

Na mocy umowy z dnia 1 sierpnia 2014 roku nabywcą zorganizowanej części przedsiębiorstwa pod nazwą (...), której przedmiotem była m.in. sprzedaż paliw gazowych, została Państwowe (...) sp. z o.o. (umowa wraz z załącznikami k.

5-14, ogólne zasady rozliczania odbiorców za dostarczanie paliwa gazowego w ramach umowy kompleksowej k. 21-27, umowa przeniesienia zorganizowanej części przedsiębiorstwa k. 41-45v). Na podstawie art. 5b<sup>1</sup> ust. 1 i ust. 8 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku – Prawo energetyczne (tj. Dz. U. z 2012 roku, poz. 1059 ze zm.), (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. stał się z mocy samego prawa stroną w/w umowy.

Za dostawę gazu (...) sp. z o.o. w W. wystawiła następujące faktury VAT oraz noty odsetkowe:

- (...) na kwotę 21.377,36 złotych, płatną do dnia 20 kwietnia 2015 roku,
- (...) na kwotę 8.002,28 złotych, płatną do dnia 11 maja 2015 roku,
- (...) na kwotę 8.002,28 złotych, płatną do dnia 18 maja 2015 roku,
- (...) na kwotę 16.334,22 złotych, płatną do dnia 18 maja 2015 roku,
- (...) na kwotę 46,85 złotych, płatną do dnia 19 czerwca 2015 roku,

a nadto zestawienie odsetek policzonych od kwot wynikających z w/w faktur VAT do dnia 7 lipca 2015 roku – na łączną kwotę 685,29 złotych (faktury VAT i noty odsetkowe k. 28-36, zestawienie odsetek k. 37).

Wobec braku uiszczenia przez Szpital (...) (...)powyższych należności w terminach oznaczonych w dokumentach księgowych, (...) sp. z o.o. wezwał Szpital do spłaty przedmiotowego zadłużenia wraz z należnymi odsetkami (wezwanie do zapłaty k. 38-38v, potwierdzenia odbioru k. 40).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów złożonych do akt przez stronę powodową. W odniesieniu do dokumentów, które zostały przedłożone w formie zwykłych kserokopii, strony nie zakwestionowały rzetelności ich sporządzenia ani nie żądały złożenia przez stronę przeciwną ich oryginałów (zgodnie z art. 129 kpc). Również i Sąd badając te dokumenty z urzędu, nie dopatrzył się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie jakichkolwiek wątpliwości co do ich wiarygodności i mocy dowodowej, dlatego stanowiły podstawę dla poczynionych w sprawie ustaleń. W ocenie Sądu dowody te, w zakresie, w jakim stanowiły podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, tworzą razem zasadniczo spójny i nie budzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to zasługujący na wiarę materiał dowodowy. Dodatkowo czyniąc ustalenia faktyczne Sąd uwzględnił zgodne twierdzenia stron w trybie art. 229 kpc oraz twierdzenia strony, którym przeciwnik nie zaprzeczył w trybie art. 230 kpc.

### **Sąd Rejonowy zważył, co następuje:**

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie. Nie ulega wątpliwości, iż podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia każdej sprawy cywilnej stanowi materiał procesowy (tzn. fakty i dowody) zebrany w toku postępowania, o czym przesądza treść art. 316 § 1 i art. 328 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku – Kodeks postępowania cywilnego (tj. Dz. U. z 2014 roku, poz. 101 ze zm., powoływany dalej w skrócie jako kpc). Jednak zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku – Kodeks cywilny (tj. Dz. U. z 2016 roku, poz. 380 ze zm., powoływany dalej w skrócie jako kc) oraz art. 232 kpc to strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powyższe przepisy stanowią normatywną podstawę zasady kontradyktoryjności, zgodnie z którą ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania, do nich należy gromadzenie materiału i wreszcie to one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6–7, poz. 76, z glosą A. Zielińskiego, Palestra 1998, nr 1–2, s. 204; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 roku, II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113). Zatem w niniejszej sprawie to powód był zobligowany do wykazania, iż zgodnie z przepisami prawa cywilnego i postanowieniami łączącej stroną umowy, pozwany jest zobowiązany do uiszczenia na jej rzecz kwoty 54.448,28 złotych. Dokonując analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał,

iz wykazano istnienie po stronie pozwanej takiego obowiązku, co w efekcie skutkowało podjęciem merytorycznego rozstrzygnięcia w postaci uwzględnienia powództwa w całości.

Należy podkreślić, iz pozwany nie kwestionował wysokości należności wynikających z wystawionych przez powoda faktur i dołączonych do pozwu, jak również faktu otrzymania od powoda paliwa gazowego w ilościach wskazanych na tych fakturach. Pozwany zaprzeczył jednak temu, że wynikająca z nich wierzytelność stała się wymagalna we wskazanym w pozwie terminie – dlatego wymagalność odsetek powinno się datować od dnia 10 lipca 2015 roku. Co prawda pozwany stwierdził, że w pozwie nie zostało wykazane, iz należności z tytułu wystawianych faktur były rozliczane, jednakże w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budziło to najmniejszych wątpliwości. Data wymagalności każdej kwoty została bowiem wyraźnie wskazana na dokumentach księgowych.

Jak wskazano wyżej, zgodnie z § 5 ust. 2 umowy należności z tytułu wystawionych faktur rozliczeniowych miały być regulowane przez odbiorcę w następujących terminach: dwie faktury wstępne (obejmujące 25% opłaty stałej, 25% opłaty zmiennej i 25% należności za paliwo gazowe wyznaczonej wg cen i ustalonych ilości zamówionego paliwa) w dniach 10 i 17 każdego miesiąca, zaś faktury rozliczeniowe w terminie 14 dni od daty wystawienia. Za przekroczenie terminu płatności odbiorca był zobowiązany do zapłaty odsetek ustawowych za każdy dzień opóźnienia, które miały być płatne na podstawie właściwego dokumentu księgowego sprzedawcy.

Za dostawę gazu (...) sp. z o.o. w W. wystawiła następujące faktury VAT oraz noty odsetkowe:

1. (...) na kwotę 21.377,36 złotych, płatną do dnia 20 kwietnia 2015 roku,
2. (...) na kwotę 8.002,28 złotych, płatną do dnia 11 maja 2015 roku,
3. (...) na kwotę 8.002,28 złotych, płatną do dnia 18 maja 2015 roku,
4. (...) na kwotę 16.334,22 złotych, płatną do dnia 18 maja 2015 roku,
5. (...) na kwotę 46,85 złotych, płatną do dnia 19 czerwca 2015 roku,

Z nich faktury nr (...) – miały charakter rozliczeniowy, a faktury nr (...) – charakter prognozy. Nie ulega zatem wątpliwości, iz zostały wystawione i termin płatności został w nich ustalony zgodnie z § 5 ust. umowy. Ponadto odsetki skapitalizowane zostały prawidłowo obliczone na dzień 7 lipca 2015 roku (zestawienie odsetek k. 37), a pozew został złożony w dniu 9 lipca 2015 roku (koperta k. 51). Tym samym nie został naruszony art. 482 § 1 kc.

Zgodnie z przepisem art. 481 § 1 kc, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Stosownie natomiast do art. 482 § 1 kc, od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd uznał za zasadne żądanie pozwu dotyczące zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda należności stwierdzonych opisanymi powyżej fakturami VAT i notami odsetkowymi (łącznie 54.448,28 złotych) wraz z ustawowymi odsetkami. Biorąc bowiem pod uwagę fakt, iz terminy płatności wystawionych przez powoda powyższych faktur VAT za dostarczone pozwanemu paliwo zostały precyzyjnie określone, a od dnia następnego pozwany pozostawał już w opóźnieniu w zapłacie należności z powyższego tytułu, zasadne jest zasądzenie od niego od tych dat na rzecz powoda odsetek. Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem, który Sąd w składzie niniejszym w pełni podziela, faktura, w której określony został termin jej płatności, jest wezwaniem do zapłaty w rozumieniu art. 455 kc (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 roku, IV CK 28/05, Lex nr 180911). Dlatego taką właśnie kwotę, na podstawie wymienionych wcześniej przepisów oraz art. 535 § 1 kc w zw. z art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku – Prawo energetyczne (tekst jedn. Dz. U. z 2012 roku, poz. 1059 ze zm.), Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda jak w **punkcie I** sentencji wyroku.

Ponadto zasądzając odsetki ustawowe od powyższej kwoty, Sąd uwzględnił nowelizację przepisu art. 481 § 2 kc, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku. Do 31 grudnia 2015 roku przepis ten stanowił, że jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Zgodnie natomiast z obecnym brzmieniem, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Stąd też, od dnia 9 grudnia 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku Sąd zasądził odsetki ustawowe, zaś od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty – odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany przegrał proces w całości, wobec czego powinien zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu wynoszące 6.340 złotych, na które składają się: opłata sądowa od pozwu – 2.723 złote, wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa – 3.600 złotych (§ 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, t.j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 ze zm.) powiększone o opłatę skarbową od dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych.

Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania art. 102 kpc, zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie taki wypadek nie zachodzi. Sprzeczne z zasadą słuszności wyrażoną w powyższym przepisie byłoby nieobciążenie pozwanego kosztami procesu poniesionymi przez powoda w sytuacji, gdy pozwany swoim niesumiennym postępowaniem doprowadził do zainicjowania procesu. Pozwany nie zaprzeczał okolicznościom faktycznym przytoczonym przez powoda. Takie działanie nie zasługuje na ochronę szczególnie, że powoduje powstanie po stronie kontrahenta kosztów związanych z prowadzeniem procesu. Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz treść przepisów prawa, Sąd orzekł jak w sentencji.

**Zarządzenie:** (...)